

ta estirar-se sobre una roca. Quan aconseguim sortir de l'aigua veiem que la cama esquerra la té fracturada. Té el peu totalment girat. Ell encara no s'ho ha vist i quan es gira per veure què es allò que li fa tant mal, s'esgarrifa i deixa anar crits de ràbia i dolor. En aquell moment ens n'adonem

que les vacances a Lombardia se'ns han complicat del tot.

En Jordi i en Marc avisen en Lluís i la Maria de l'accident per tal de poder demanar ajuda. Per sort la fractura no és oberta.

Al cap d'uns minuts, arriba el grup que anava darrere nostre i els comentem el succeït. Casualment en Carlos els coneix, són de Terrassa i havíem coincidit a França en un barranc de les Anelles. Amb estris del bidó i un parell de branques li immobilitzem el peu. L'emboliquem amb una manta tèrmica per tal que el cos no noti tant la baixada de temperatura que tindrà a causa de la fractura. Per calmar els nervis fem una cosa que no li deixem fer mai: fumar sense parar!!

Després d'una estona arriba un grup de bombers i de rescat de muntanya i comencen a realitzar la seva feina. Impecables, mentre un d'ells va donant ordres els altres efectuen la feina que se'ls mana. Els bombers el pugen a pols i, sense deixar en cap moment la llitera a terra, el van pujant pel camí fins a dalt de tot, on els espera una ambulància que se l'endurà a l'hospital.

Allà ens atenen molt bé i, tot i que en Lluís es fa el dissimulat, aprofitem perquè també li mirin el peu. El resultat no pot ser més esfereïdor. En Lluís té una fissura en el peroné. Resultat: un mes i mig amb la cama enguixada. En Carlos, per la seva part, s'ha trencat en forma d'espiral la tibia i el peroné, molt a prop de l'articulació, és a dir, del turmell i en conseqüència els metges ens comenten que s'ha d'operar per tal de

posar plaques.

Aquella nit en Carlos la passa a l'hospital. Al mateix temps nosaltres busquem un lloc tranquil per menjar alguna cosa i poder passar la nit. Mentre sopem truquem a la resta per informar del que ha succeït. No s'ho creuen, pensen

que els estem prenent el pèl.

L'endemà en Carlos demana l'alta voluntària per tal de ser atès i operat a Catalunya. Després de realitzar els preparatius i que els metges en donin les últimes instruccions per poder fer el trasllat sense problemes, emprenem el camí de retorn cap a casa, millor dit, directes cap a l'hospital de Granollers. La tornada se'ns fa llarga. Quan arribem ens atenen de seguida, però no l'operaran fins al cap de tres dies.

Vull manifestar que, en aquest cas, l'assegurança no ens va servir de res, vam tenir molts problemes. Sort que els rescats a Itàlia encara no s'han de remunerar i que la resta va ser tot pagat per la seguretat social (sortosament la Federació ha canviat d'assegurança). Després d'un calvari de papers, assegurances i espera de l'operació, finalment li fan la intervenció la mateixa setmana de la festa major, festa tradicional on no podem deixar els convalescents a casa i ens les enginyem per poder anar tots junts. Tornem a emprendre les vacances que no hem pogut finalitzar, fent pinya i passant-ho d'allò més bé.

Van ser unes vacances d'allò més accidentades!!

Mònica Molinero Tarridas